

Часътъ удари десетъ, единадесетъ, три, четири, петъ, най-сетнѣ — съмна се. Тогава Заю се оми и вчеса като за празникъ, изчетка се, изправи мустака си, като му даде воинственъ видъ, погледна още веднажъ яйцата, както се поглежда хубаво творение, и излѣзе.

Камбанитѣ звънѣха силно за хубавия великденски празникъ. Полето бѣше свѣжо, въздухътъ чистъ. Заю бѣше щастливъ.

Като го съгледаха, кокошкитѣ помислиха, че Заю иде да имъ поблагодари, но той извика съ важенъ видъ:

— Вие не знаете какво съмъ направилъ! Всички казватъ че съмъ глупавъ, нали? Е, добрѣ, колкото и да съмъ глупавъ, азъ снесохъ шестъ яйца.

Кокошчицитѣ прѣхнаха да се смѣятъ.

— Ти говоришъ глупости, Заю! — казаха му тѣ. — Заякътъ въ добрината си като помисли, че може да стане мжно на кокошкитѣ, за дѣто той сжщо като тѣхъ може да носи яйца, каза:

— Моля ви, недѣйте ми завижда, мои приятелки, азъ нѣма вече да нося. То е само по случай великденския праздникъ.

— Туй-то, — отговори кокошкитѣ. — Значи това е само за Великъ день! Ами я кажи доволенъ ли си поне, че имашъ толкова яйца?

— О! да, нищо не би могло да ми направи повече удоволствие. Ще ида скоро да изямъ едно и да закуся.

— Много простъ, — казаха си кокошкитѣ, когато Заю си отиде. И тѣ се разкрѣкаха весело и дълго врѣме се смѣха и разправяха това нѣщо.

Тази случка се разнесе твърдѣ далечъ изъ околността и срѣщу всѣки Великъ день всички кокошки идваха да снасятъ яйца въ Заювото легловище.

Като не можеше да ги изяджа всичкитѣ, той ги занасяше въ града и ги криеше въ лехитѣ на градинитѣ; — тамъ ги намираха дѣцата . . .

Прѣвелъ Х. Х.

